

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH ČERNÉHO HŘEBEČKA

Marta Knauerová

 C PRESS

Vánoční příběh černého hřebečka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marta Knauerová

Vánoční příběh černého hřebečka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**Vánoční příběh
černého hřebečka**

Text © Marta Knauerová, 2025
Illustrations © Atila Vörös, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5814-2
ISBN e-knihy 978-80-264-5728-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5729-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5843-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Farma U Zlatého kapradí

**Vánoční příběh
černého hřebečka**

Marta Knauerová

Atila Vörös

edika.

**Všechny naše sny se mohou stát skutečností,
pokud máme odvahu je následovat.**

Walt Disney

Podivné místo, podivný strach

„Tak co tomu říkáš, Hani?“ hulákal nadšeně Šimon a dál se prodíral mokrým křovím. Lesní cesta tady končila. „Co asi?“ zavrčela vztekle Hanka a přitáhla si kapuci velké pláštěnky blíž k hlavě. Lilo jako z konve a pomalu se stmívalo. „Je to, jako bych šla do pekla! Nebo kam?“ rozhlédla se a odpověď dostala hned.

„Krrá, krrá, krrá!

Zlá je cesta, zlá!“

Hanka leknutím málem upadla. Velký černý havran jí přeletěl nízko nad hlavou a usadil se na staré vysoké souši pár metrů před ní. Byla větrem olámaná a trčela k nebi vzhůru jako zdvižený prst.

„Přidej, Hanko! Přidej!“ povzbuzoval ji Šimon a mával na ni rukou. Stál u zpola rozpadlých dřevěných vrat a nadšeně se usmíval. Za ním se v husté studené mlze tyčil starý kamenný dům. Vypadal ponuře a nevlídně jako všechno kolem.

Hanka přidala do kroku. Kolena měla promáčená a špinavá, jak pořád padala a padala. Připadalo jí, že ji dlouhá mokrá tráva schválně strhává k zemi. Jako by ji chtěla zastavit a nepustit dál. Omotávala jí nohy dlouhými zelenými chapadly jako nějaká chobotnice.

Když konečně doklopýtala až k vratům, opřela se o ně zády a vyčerpaně zavřela oči.

„Dívej se! A nespi!“ plácl ji vesele po rameni Šíma. „Tohle musí být ono!“ ukazoval na starou, lety oprýskanou tabuli. Byla přišroubovaná na vrata dvěma velkými rezačnými šrouby a pod nánosem špíny byla téměř nečitelná. Šimon se sehnul k Hančiným nohám a jedním trhnutím uškubnul velký trs mokré trávy. Smotal ji do uzlu a začal jím tabuli čistit. Chvilí to trvalo, ale pak se rozzářil jako sluníčko. Na ušmudlané tabuli stálo:

FARMA U ZLATÉHO KAPRADÍ NA PRODEJ

„Jo! Jo! Jo!“ plácl dlaní třikrát do plechu, až to v černých skalách za domem hlasitě zadunělo. Havran na staré souši divoce zakrákal, roztáhl křídla a odletěl.

„Konečně!“ oddychla si Hanka. Havrana pozorovala celou dobu a mohla by přísahat, že on dělal to samé. A nejen on. Připadalo jí, že je pozorují i další oči.

Oči zlé a zlostí přivřené. Hanka se zhluboka nadechla. Srdce jí bušilo jako splašené a ona dobře věděla proč. Její instinkt byl přesný. Nikdy se nemýlila.

Ty oči byly malé, velké, černé, zelené i podivně zářící. A říkaly jediné: „Běžte pryč! Tohle místo je naše! A my jsme jeho strážci. Strážci farmy U Zlatého kapradí.“

Hanka si prohlížela plechovou tabuli s obavou. Šimon naopak! Bylo jasné, že je z toho místa naprosto nadšený. Zápasil s dřevěnou závorou a snažil se ze všech sil odsunout velká, lety zpuchřelá vrata tak, aby se alespoň jejich šterbinou protáhli dovnitř.

Hanka ho beze slova následovala. Za nic na světě by mu nepřiznala, jak podivný pocit z tohohle místa má. A jak strašně se bojí.

„Čeho prosím tě?“ odbyl by ji se smíchem Šimon, a tak raději mlčela. Nechtěla před ním vypadat jako nějaký strašpytel. Vždyť tohle byl i její nápad. Najít to kouzelné místo, kde by se mohla narodit jejich dvěma klisnám, Laře a Solárce, dvě nádherná zdravá hřebata. A kde by mohli spolu se Šimonem začít žít a hospodařit. Daleko od města! Daleko od lidí. Jen oni dva a jejich zvířata.

Ale je tohle to pravé místo? pomyslela si Hanka a rozhlédla se. Nebyla si tím jistá. Šimon ano. Byl to střelec se vším všudy! A nejen znamením. Šel do všeho po hlavě a s nadšením. A právě to se na něm Hance líbilo.

Tak co tady teď blbnu? řekla si. „A čeho se bojím, sakra?“ tiše zaklela. „Kdyby aspoň tak strašně nelilo,“ přitáhla si znova promočenou kapuci blíž k hlavě. Ale nebylo to k ničemu. Déšť se lil z nebe proudem a kdesi v dálce zahřmělo. *To nám ještě chybělo!* pomyslela si Hanka. *První jarní bouřka a my ji schytáme právě tady!*

Krásný život, krásné plány

Hanka znala Šimona od školy. Chodili spolu na základku a i na malou městskou jízďárnu. Chodili tam každý den. Učili se jezdit na koních a starat se o ně. Trvalo to několik let. Pak se jejich cesty rozešly. Odešli na střední, pak na vysokou a teď? Teď se na stejné jízďárně a ve stejné stáji potkali zas. „Po tolika letech...“ říkali si. „To je znamení! To je osud!“ smáli se.

Hanka i Šimon byli dospělí. A zamilovaní. Hodně zamilovaní. Jejich životní sny byly podobné, a proto se rozhodli žít spolu.

Na téhle jízďárně měli ustájené dvě parkurové klisny a obě byly březí. Hříbata se jim měla narodit na konci roku a Hanka se Šimonem si přáli jediné – najít pro ně vlastní stáj a pastviny. Dát koním, a hlavně sobě co největší svobodu. I za cenu toho, že budou žít v chatrči. Chtěli být spolu a chtěli pryč z města.

A tak se dohodli. Najdou si malý statek a začnou na něm hospodařit. Hezky ekologicky. Budou tam jen oni dva, jejich koně a zvířata. A čím větší to bude samota, tím líp.

„Já se tak těším, Hani,“ řekl Šimon a objal Hanku kolem ramen. Seděli spolu na velkém balíku sena a jejich klisny Lara a Solárka k nim střídavě natahovaly hlavy. Pozorně je poslouchaly.

„Konečně odsud vypadneme!“ řekl rázně. „Budeme si pěstovat vlastní ovoce a zeleninu. Budeme chovat králíky, slepice, husy, kachny,“ vypočítával na prstech. „Pořídíme si krávu, ovce, kozy...“

„A já!“ skočila mu Hanka do řeči, „já se naučím dojit!“ smála se. „A z toho nadojeného mléka budu vyrábět sýry! Budu do nich přidávat čerstvé bylinky, které si sama vypěstuju,“ radovala se z té představy. „A já budu ty sýry prodávat na farmářských trzích!“ plánoval Šimon.

„A co bude s námi?“ štouchla do Hanky Lara. „To nás tady necháte? Nebo co?“ přidala se k ní s obavou Solárka. „Jak bychom mohli,“ zasmála se Hanka. „Vždyť tohle velké plánování je hlavně kvůli vám a vašim hříbatům,“ uklidňovala klisny.

Ty byly zvědavé a nedočkávé stejně jako oni dva. „Bude tam tráva na pasení?“ vyptávaly se. „A výběhy na běhání? A stromy? Budou tam stromy na drbání a taky kvůli stínu, když bude horko?“ Hanka se smála a všechno jim odkývala. „Bude tam úplně všechno,“ řekla jistě. „Bude to hotový ráj! Pro lidi i pro zvířata.“

Solárka i Lara dobře věděly, že Šimon jejich řeči moc nerozumí. Ale Hanka ano. Té mohly říct všechno. Tady na jízdárně to nebylo špatné, ale výběhy byly malé, společné pro dvacet koní a tráva v nich nestačila ani vyrůst, natož rozkvést.

„Ničeho se nebojte,“ uklidňovala je Hanka. „Budete se mít jako princezny a žít si budete jako v ráji! To vám slibuju!“ zvedla prsty k přísaze.

„Co tady blbneš?“ smál se Šimon. Ale jen naoko. Líbilo se mu, jak Hanka mluví se zvířaty a jak se k nim chová. Někdy měl dokonce pocit, že jí zvířata a ptáci nejen rozumí, ale že jí i odpovídají. A pozorovat ji při tom byla prostě zábava!

„Bude ze mě farmář,“ bouchl se Šimon pěstí do hrudi. „A ze mě farmářka!“ smála se Hanka. „Naučíme se péct chleba...“ plánoval si Šimon. „A budeme mít nejmíň dva psy,“ řekla Hanka rychle. „Jednoho malého pro radost a jednoho velkého na hlídání!“ Psa si přála vždycky, ale nikdy tu možnost neměla.

„A taky budeme mít spoustu koček,“ doplnil ji Šimon. „Bez těch to na statku nejde!“ smál se. „To je jasný!“ kývla nadšeně Hanka. „A všechny psy i kočky si vezmeme z útulku,“ plácli si dlaněmi na tenhle úžasný plán. Opřeli se zády o koňský box a zavřeli oči. Jejich společný sen o životě na farmě mohl začít.

Farma U Zlatého kapradí

Znělo to všechno jako pohádka. Hanka i Šimon měli tolik nápadů. A tolik odhodlání. Zbývalo jen jediné – najít to správné místo. Tu správnou samotou. A tak se pustili do hledání. Inzerát na starý, dávno opuštěný statek našli mezi mnoha dalšími v jednu a tu samou chvíli.

„A co tohle?“ ukázali oba na stejné místo jejich počítačových obrazovek. Seděli vedle sebe na posteli a hledali. Jako každý večer, než šli spát.

Když stejný inzerát uviděli, rozesmáli se. „Tak tohle je taky znamení!“ řekla Hanka nadšeně a Šíma dodal: „Prdlajs, znamení! Je to prostě náhoda. Obyčejná náhoda!“ Smál se, ale Hanka věděla své.

Druhý den byla neděle, a tak na nic nečekali. Šimon nastartoval starou dodávku, ve které plánovali vozit na statek všechno to, co bude potřeba, a vyrazili na místo z inzerátu.

Pršelo celou cestu a nepřestalo, ani když zastavili na malé návsi. Tahle podhorská vesnička uprostřed šumavských lesů byla jejich konečný cíl. Vystoupili z auta,

ale nikde nebylo ani živáčka. A tak to vzali hezky popořádku. Šli od domu k domu a vyptávali se.

Bylo to zvláštní. Lidé ze vsi jim o statku z inzerátu moc neřekli. Jako by ani nechtěli. Jako by se něčeho báli. Ale čeho? A proč? O starém lesním statku se toho ve vsi navyprávělo tolik, že už si nikdo ani nepamatoval, co je a co není pravda.

Jedno bylo jisté. Tohle tajemné a pověrami opředené místo bylo na prodej už dlouho. Ale proč ho ještě nikdo nekoupil, to bylo záhadou. Vždyť tenhle statek s chlévem, lesem a pozemky, kam až dohlédneš, byl doslova „za hubičku“. To věděli všichni. Jenže to mělo háček.

„Kdo by tady chtěl žít?“ řekl si každý, kdo se objevil před vraty. „Vždyť tady nic není! Vůbec nic!“ rozhazovali kupci rukama a počítali na prstech, kolik by je to všechno stálo.

Nikomu se nechtělo jít dál. A navíc! Havran Černobrk seděl na suché borovici a krákal tak hlasitě, že nebylo slyšet vlastního slova:

„Krrá, krrá, krrá! Tahle farrma, ta je má!

Krrá, krrá, krrá! Ta se neprrodá!“

„Tady je to jako v pekle!“ pospíchali všichni pryč. A ti, co tady, U Zlatého kapradí, žili, se radovali. Nikoho dalšího tu nechtěli.

Víte, že tam straší?

Šimon s Hankou se zastavili u posledního návesního domku a právě tam se dozvěděli to, co chtěli. Nebo nechtěli?

Starý vousatý děda Václav je celou dobu pozoroval. Seděl u nízkého okna a pomalu bafal z krátké dýmky. Viděl, jak marně obcházejí kulatou náves a marně se vyptávají. „Ti vám nic neřeknou!“ zavolal na ně, když okno otevřel. „Ti se bojí otevřít i pusu. Natož dveře! Poseroutci!“ smál se a mával na ně dýmkou, aby šli blíž.

Když mu Hanka se Šimonem povyprávěli o svých plánech, usmál se. „Tak to vám držím pěsti!“ řekl. „Pěsti štěstí!“ zasmál se. „A to víte, že tam straší?“ zeptal se.

„Straší?“ zeptal se nevěřícně Šimon. „Straší,“ přikývl děda, jako by to byla samozřejmá věc. „Straší tam, jako v každém starém domě,“ dodal. „A v tomhle, pod Hadí skálou,“ ukázal k lesu „tam straší tuplem!“

Hanka chytila Šimona za ruku a ten se usmál. „Proto jsme tady,“ řekl vesele. „Abychom ta strašidla vystrašili. Vid', Hani?“ usmál se a dal jí pusku na tvář.

„Jdeš na to dobře, hochu!“ přikývl děda. „Máš kuráž!“ Zabafal pomalu z dýmky a kroužek kouře vyfoukl k nebi. „Říká se, že na farmě U Zlatého kapradí nežijí lidé, ale zvířata. Divná zvířata,“ pokrčil rameny. „Střeží farmu i poklad ve skalách. A s lidmi,“ ukázal na ně dýmkou, „s těmi nechtějí mít nic společného.“ Zavrtěl hlavou a zabručel: „A kdo by se jim taky divil?“

Hanka se usmála. „Tak to si budeme určitě rozumět,“ řekla a na starém velkém ořechu se ozvalo ostré zakrákání: „To urřčitě! Ty důrro!“ Hanka se za ním prudce otočila a stařík se rozesmál. „Taky mu rozumíte?“ zeptal se a mávl na havrana. „To je starý Černobrk. Správce farmy,“ řekl důležitě.

Šimon se na něj nevěřicně podíval. „To myslíte vážně?“ zeptal se a stařík přikývl. „Však se zeptejte tady slečinky, co slyšela,“ kývl na Hanku a ta odpověděla: „To vám řeknu úplně přesně!“ Rozhodila našťavaně rukama. „Řekl mi: ‚To urřčitě! Ty důrro!‘“

„Nic si z toho nedělejte, slečinko!“ utěšoval ji děda. „Černobrk je starej nevychovanec! Hlavní je,“ řekl vážně a zvedl prst k nebi, „že mu rozumí aspoň jeden z vás. Kdyby tomu tak nebylo, loučili byste se s farmou brzy. Jako všichni před vámi,“ zabafal z dýmky a okno zavřel.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vánoční příběh černého hřebečka.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.